

Naučme se prohrávat, abychom našli sílu vítězit. Kdo to umí, může vyhrávat i v životě. Porážka nabízí důvěru, v dějinách mnohdy až královská pečeť k zápisům do kronik.

Už dlouho říkám, že prohry jsou naším nejlepším životním teploměrem a v časech, kdy ještě složitě dýcháme pod covidovou dekou, je to pravda ještě větší. Už všichni víme, že každý sám musí hledat svůj recept na život s covidem a je jisté, že bestsellerem roku bude v milionovém nákladu kuchařka Jak žít v době covidové a vir, v jakémkoliv převleku bude do konce světa přísadou do našich životních rozhodnutí.

Po prohrách zjistíme, zda ještě najdeme sílu – zvednout se z kolen. Odvážnější a k sobě upřímnější si pak stále častěji uvědomují, že můžeme padnout ještě hlouběji, našlapujeme po kraji životní propasti a hrbat se zpátky z míst, na které jsme ani v těch nejbujnějších představách nepomysleli, bude hodně těžké. A nechtějme slyšet odpověď na otázku, zda by mělo platit, že čím častěji vyhráváme bude růst i naše sebevědomí? Už to pravda není, svět covidu ve své surovosti tohle pravidlo nakopal do zadku. Z úlisné potkaní díry vystrašil svět tak, že se ho začal bát a tohle už nikdo nezmění. Donutil nás prohrávat, víme to.

A příznějme, přichází čas, kdy mnozí rodiče musí přesvědčovat své děti, aby měly sport stejně rády, jako před covidem. Ten je přikoval doma, nechal je brouzdat počítačem, vtáhl je ještě hlouběji do sociálních sítí, mnohé děti zapomněly na své klubové kamarády a třeba – i z pohodlně. Jako první přestaly dětem chybět – porážky. Neďívme se, v počátcích jim tenis přináší většinou více zklamání než radosti. Navíc, tenisový covid přečkali jen ti nejúpornější a nejotrlejší rodiče, co se dokonale vyznají v zákulisí a svým talentovaným dětem pravidelně zajišťovali trénink, i když pandemie měla mít zavřené haly na tisíc zámků. A naučit děti milovat tenis tak, aby nezačaly po prvních porážkách plakat, je na Nobelovu cenu za rodinnou výchovu. Příznějme, ve složitých chvílích se lehčeji odpouští, nejsme tak přísní, nelpíme na svých zásadách.

Život je o prohrách, a čím dřív si to rodiče nejmenších tenistů uvědomí, tím lépe. Určitě nemůžeme chtít po dětech, které jsou zezadu hnány dopředu netrpělivými rodiči, aby jen vyhrávaly. A jsme vůbec schopni domyslet, co v životě dětí znamená prohra? Ví, že jim porážka může i pomoci? Konečně, i pozdější tenisoví géniové se v dětství porážek báli.

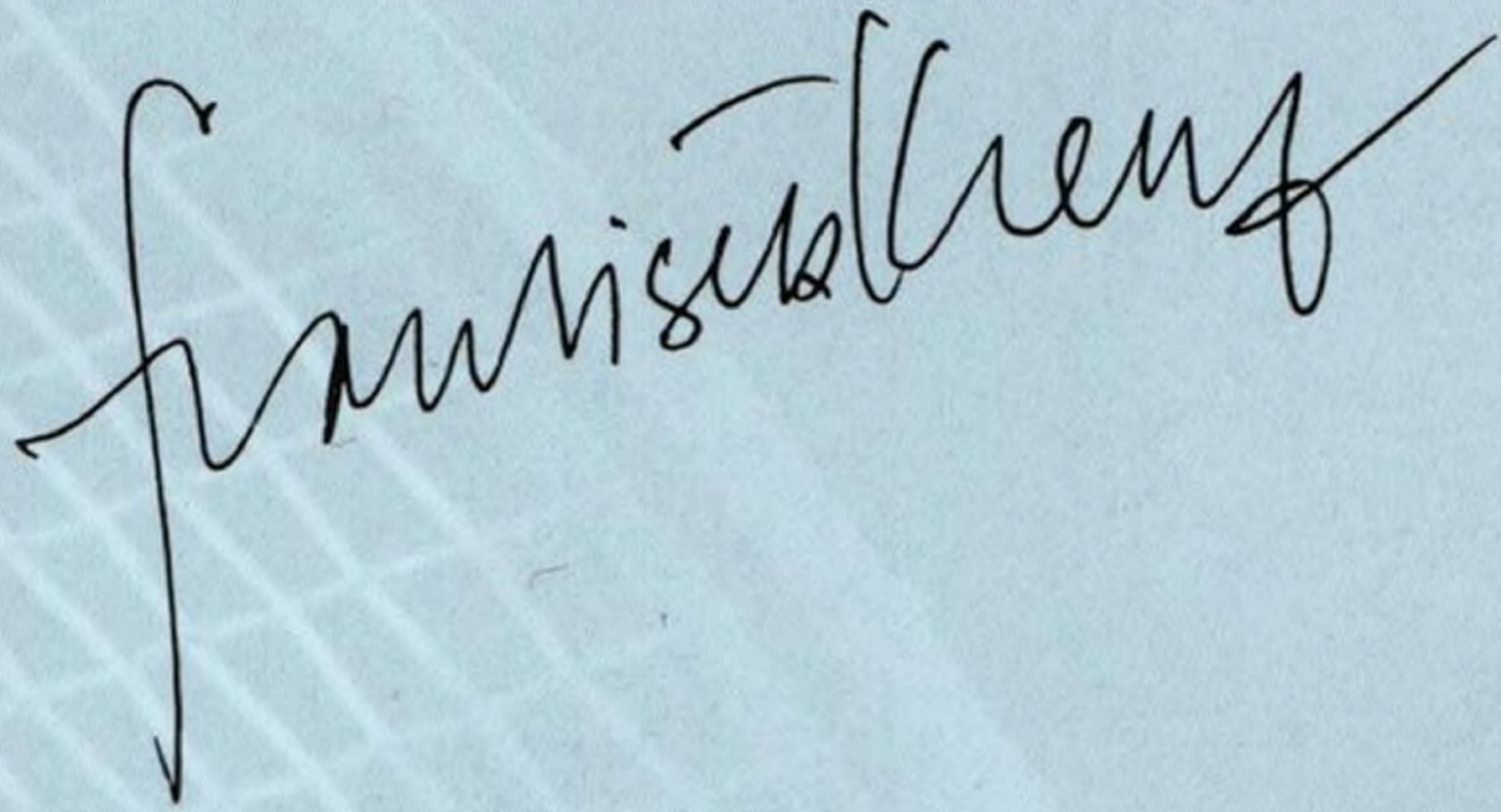
Nabízím řádky z životopisu Andreho Agassiho, už jednou jsem to udělal, ale není nic geniálnějšího, pravdivějšího a jasnějšího, co může správně pojmenovat složitost tenisového dětství. Tady to je:

„Je mi deset, hraju národní mistrovství. Druhé kolo. Prohrávám s nějakým klukem, který je starší a prý nejlepší v zemi. Ne, že by to moc pomáhalo. Jak může prohra tak bolet? Jak vůbec může něco tak bolet? Odcházím z kurtu a přeju si, abych nežil. Šourám se na parkoviš-

tě. Zatímco otec balí naše věci a loučí se s druhými rodiči, sednu asi do auta a rozbrečím se. Najednou do auta nasedne otec, nastartuje a pomalu odjíždíme, jako v čele pohřebního průvodu. Napětí v autě je tak husté, že se na zadním sedadle musím svinout do klubíčka a zavřít oči. Přemýšlím o tom, že vyskočím a uteču...“ Mockrát pak Agassi vykřičel do světa, že nechce mít s tenisem nic společného. „Nikdo se mě nikdy neptal, jestli chci hrát tenis, a už vůbec ne, jestli chci žít jen pro něj. Matka se domnívala, že jsem se narodil pro to, abych byl knězem. Říká ale, že otec se už dlouho před mým narozením rozhodl, že budu profesionálním tenistou.“ Tolik Agassi, grandslamový hrdina. I on všechno obřečel, na rozdíl od našich kluků si utíral nos před čtyřiceti lety papírovým kapesníkem a házel je vztekle na podlahu.

Když si rodiče začnou myslet, že prohra patří jen k slabým a netaentovaným, lžou si a úspěchů se nikdy nedomájkají. Neuvědomují si, že když se nyní jejich dítě v téhle složitě době ne naučí prohrávat, nebude také připravené v budoucnu na velké výhry a ani se z nich radovat. A hlavně – nemusí se jich dočkat!

Bojím se, že vir otevřel dětem dveře do jiných světů, zeměkoule zůstala stejná, jen hranice se s pomocí sociálních sítí rozpadly. A věřte, není nic důležitějšího, než znovu vrátit děti do tenisových klubů a popřát jejich rodičům, aby přes kupu pandemických starostí na to měli sílu. Už jednou jsem napsal, že pandemie vymazala dětem z hlavy sport. Zapomněly na něj, je to jedno ze smutných covidových dědictví. Určitě jich bude víc a nikdo nám nepomůže. Prostě, smířme se s tím, že svět už nikdy nebude tak štědrý, aby nám nabízel to, po čem toužíme a chceme prožít. A bláhově myslet na ráje? Pro mnohé jen bláznivý příběh snů, ale měli bychom se o to pokoušet.

P. S. 1

Zemřel Jaroslav Tačner. Český tenis si ho hodně dávno vybral jako svého velkého kamaráda a dobře věděl proč. Mohl se na něj vždycky spolehnout.

P. S. 2

Barbora Strýcová napsala na sociální síť – Budeme tři! Chtělo by se dodat, další tenistka, která si moc zaslouží – být v dalším životě šťastná. Bude se na ni dobře vzpomínat, a hlavně – bude nám chybět... I když někdy nevyhrávala, byla tady. Strýcová přinesla na dvorec nejen zvláštní rozpustilou nevázanost, ale především bojovné srdce. A ve světové tenisové encyklopedii zabere hodně velký odstavec!

Z OBSAHU

Historie French Open (6–9)

Fed Cup 2022 (10–11)

Zajímavosti ze světa (13–15)

Příloha: Fiftyn plus (I–XXVIII)

Můj příběh: Barbora Strýcová (17–19)

Mnohé jsou na začátku, ale... (20–21)

Roberto Bautista Agut (22–23)

Luděk Eremiáš hledá cestu... (24–25)

Stalo se před 20 lety (Jaroslav Drobný) (26)

Trenér: Zdeněk Kubík (27)

Za oponou (28–29)

Dialog s Terezou Martincovou (31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 28. 4. 2021

Na titulu: BARBORA STRÝCOVÁ se připravuje na další životní cestu

Snímek: ČTS/sport.pics.cz/PAVEL LEBEDA

32. ročník, květen 2021

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor **Ing. František Kreuz**, vedoucí redaktor **Mgr. Stanislav Burian**. Grafická úprava **Studio Franklin**, Praha 2. Tisk: **Hart Press, s. r. o.**, Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

Objednávky a předplatné i pro Slovensko přijímá Digital-ICT, s.r.o.

P. O. Box 72

225 72 Praha 025

Telefon – Call centrum: 234 092 851, 840 30 60 90

predplatne@predplatne.cz

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4 tel.: 241 442 398

e-mail: burians@volny.cz

Cena výtisku 45,- Kč, pro předplatitele 33,- Kč

F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů

Náměstí Míru 820/9, Praha 2

tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r. o.

ř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice

Tel.: +420 577 926 206-8

Fax: +420 577 925 662

Mobil: +420 737 259 370

E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,

tel.: 604 545 555,

e-mail: smidaak@gmail.com

a T/Production, s r. o.,

e-mail: s.burian@seznam.cz